

בבית המשפט העליון

בש"פ 543/10

בפני: כבוד השופט א' א' לוי

העורר: סלימאן אלעסוי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז, מיום
17.1.10, ב-עמ"מ 14883-01-10, שניתנה על ידי כבוד
השופטת ל' ברודי

תאריך הישיבה: י' בשבט התש"ע (25.1.10)

בשם העורר: עו"ד דוד גולן

בשם המשיבה: עו"ד נימה חנאווי

החלטה

בחודש ינואר 2009 נדון העורר על עבירות תעבורה אותן ביצע לעונשים שכללו גם פסילה בפועל מלקבל או להחזיק ברישיון. בכתב האישום הנוכחי שהוגש בחודש נובמבר 2009, יוחסו לעורר שלושה אישומים: הראשון (האחרון כרונולוגית) התרחש בתאריך 6.11.09. נטען כי בשעת לילה מאוחרת נהג העורר ללא חגורת בטיחות, ומשנצטווה על ידי שוטרים לעצור, הוא האיץ את רכבו, כיבה את אורות הרכב, ומכאן ואילך ביצע עבירות תעבורה שונות, בעלות אופי בטיחותי מובהק, בניסיון למנוע את מעצרו. לבסוף, פגע העורר במונית, ואז נטש את רכבו ונמלט רגלית עד שנלכד. משנדרש העורר ליתן דגימת נשיפה, הוא סרב. באירוע דומה עוסק האישום השני, ובו נטען, כי בתאריך 6.5.09 בשעת לילה מאוחרת, נהג העורר ברכב, וגם הפעם סרב ליתן דגימה לצורך בדיקת שיעור האלכוהול בדמו. לבסוף, באישום השלישי נטען, כי בתאריך 10.5.08 נהג העורר ברכב, סטה עמו ימינה והתנגש במעקה בטיחות. בבדיקה שנערכה לו נמצא כי ריכוז האלכוהול בדמו הוא 570 מיקרוגרם.

בגין שלושת האישומים יוחסו לעורר עבירות רבות, וביניהן גרימת נזק, נהיגה רשלנית, אי-ציות לשוטרים, נהיגה בשכרות ובמצב השולל שליטה ברכב. בשני האישומים הראשונים יוחסו לעורר גם עבירות של נהיגה בזמן פסילה.

בפני בתי משפט השלום והמחוזי לא היתה מחלוקת של ממש בשאלת קיומן של ראיות לכאורה, והשאלה המרכזית בה נתבקשו בתי המשפט להכריע היתה אם זהו מקרה המצדיק מעצר עד תום ההליכים, תוך חריגה מההלכה לפיה בעבירות תעבורה על דרך הכלל אין עושים זאת. בתי המשפט פסקו לחובת העורר, ובכך עוסק הערר שבפני.

באשר לשאלה בדבר דיות הראיות, חוששני שבטענה זו אין ממש, הואיל והעורר נלכד בזירות בהן בוצעו העבירות. אכן, העורר טוען כי אחרים נהגו ברכבו, אולם הוא זוהה כנהג הרכב על ידי שוטרים וקורבנו באישום הראשון. גם על הטענה בדבר היותו שיכור לא מצאתי מקום להכביר מלים, הואיל ודי בסירובו של העורר להיבדק וממצאיה של הבדיקה באישום השלישי כדי להוכיח לכאורה כי גם לטענה בדבר שכרותו יש על מה שתסמוך.

הנה כי כן, עניין לנו עם אדם צעיר (יליד שנת 1989), שותק בנהיגה אינו רב, וחרף זאת "הצליח" לצבור עד כה רשימה לא קטנה של הרשעות. נהיגתו פעם אחר פעם בתקופת פסילה, תוך שהוא עושה זאת בגילופין וגורם לתאונות, מלמדת יותר מכל כי עניין לנו עם מי שאינו רואה עצמו נתון למרות החוק, ופסק דין של בית משפט בעיניו אינו יותר מאשר נייר חסר תוכן ומשקל. אולם חמורה מכל היא העובדה שדרכי הענישה שנוסו בעניינו של העורר עד כה לא הוכיחו את עצמן, והוא שב ומסכן את ציבור הנהגים והולכי הרגל שלרוע מזלם נקלע לדרכו. נהג מסוג זה מסוכן הוא, והדברים נאמרים ביתר שאת נוכח המצב הנורא בדרכים והקטל הנמשך. המעט שניתן לעשות כדי להגן על הציבור הוא החזקתו של העורר במעצר, ומכאן השקפתי שבהחלטתו של בית המשפט המחוזי לא נפל פגם כלשהו המצדיק את התערבותי.

הערר נדחה.

ניתנה היום, י' בשבט התש"ע (25.1.10).

ש ו פ ט